

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

22 april 1997

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van heer Pieter Huybrechts tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de ongelijkheid inzake sociale toelagen tussen hogescholen en universiteiten

Interpellatie van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de invulling van de universitaire ruimte Vlaanderen

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Dinsdag 22 april 1997

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.23 uur.*

Interpellatie van heer Pieter Huybrechts tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken over de ongelijkheid inzake sociale toelagen tussen hogescholen en universiteiten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van heer Huybrechts tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken over de ongelijkheid inzake sociale toelagen tussen hogescholen en universiteiten.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de laatste tijd hebben we heel wat kunnen lezen over de ongelijkheid in de sociale toelagen tussen de universiteiten en de hogescholen. Deze ongelijkheid is op geen enkele manier te verantwoorden. De hogescholen krijgen aanzienlijk minder dan de universiteiten. De statistieken leren ons dat de overheid per academiejaar ongeveer 9.000 frank besteedt aan sociale toelagen voor een universiteitsstudent, terwijl hogescholen per academiejaar slechts 3.116 frank per student ontvangen. Uit diezelfde onderzoeken blijkt dat studeren aan een hogeschool duurder is dan aan de universiteit.

Mijnheer de minister, erkent u dit probleem en ziet u mogelijkheden om deze ongelijkheid op middellange termijn weg te werken ? Ik verwijs in dit verband naar het wegwerken van de verschillen tussen de vrije scholen en de ARGO-scholen. Daarbij houdt men rekening met een periode van twintig jaar om de desbetreffende verschillen te verminderen tot een niveau van ongeveer 20 tot 25 percent.

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer Huybrechts, beter dan wie ook beseft ik dat er inderdaad problemen zijn. De allereerste eis voor een sociale toelage in het toenmalige Niet-Universitaire Hoger Onderwijs werd op mijn voorstel goedgekeurd door een congres van VVS. De genese is me dus wel degelijk bekend. Pas nadat ik enkele jaren voor onderwijs bevoegd was, heb ik me daar ook daadwerkelijk voor kunnen inzetten. In 1994 zijn we met die sociale toelagen begonnen. Ik heb dus zeker een belangrijke rol gespeeld in die hele evolutie.

Ik ben het met u eens dat er vandaag nog steeds een verschil is. Ik weet wel niet op welk onderzoek u zich baseert om te stellen dat studeren aan een hogeschool duurder is dan aan een universiteit. Ik vermoed echter dat u zich baseert op een studie van het HIVA uit 1984. Maar de geldigheid van een studie is dertien jaar later uiteraard zeer klein. Met zo een oud onderzoek hoeven we dus niet te veel rekening te houden. Bovendien is de huidige situatie ook ingewikkelder dan de toenmalige.

Ik heb mijn commissarissen bij het HOBU gevraagd om na te gaan hoe de sociale toelagen tot nu toe werden aangewend. De universiteiten hebben in dat verband een traditie die vele jaren teruggaat. Ze hebben dan ook een volledige infrastructuur uitgebouwd : studentenrestaurants, studentenhomes, sportinfrastructuur, dienstverlening aan studenten met een handicap, diensten voor studieadvies, enzovoort. Voor de hogescholen was het echter nieuw.

De evaluatie van de hogescholen door mijn commissarissen is allesbehalve positief. Slechts weinig VZW's slagen erin om het geld voor sociale voorzieningen verstandig aan te wenden. Ik druk me dan nog zeer eufemistisch uit. Als ik alles in de

Van den Bossche

openbaarheid bracht wat mijn commissarissen me hebben verteld, zouden de hogescholen ongetwijfeld een toontje lager zingen. Ze zouden dan de huidige middelen beter besteden, in plaats van om meer geld te vragen. Dit neemt niet weg dat ik wel degelijk vind dat de hogescholen op termijn meer middelen moeten krijgen.

Hier zal ik toch enkele voorbeelden geven van de verslagen van mijn commissarissen. Nog al te vaak wordt het geld besteed aan louter lineaire maatregelen. Dan laat ik nog buiten beschouwing dat een aantal hogescholen ook het drankgebruik subsidiëren. Ik geef een aantal voorbeelden van zulke lineaire maatregelen : een kleine financiële bijdrage voor elke genomen kopie; een koopcheque van 1.000 frank voor alle kotstudenten, zonder onderscheid van sociale herkomst; een algemene financiële bijdrage in de duurder onderdelen van de opleiding zelf, zoals bijvoorbeeld het financieren van kopieën voor de thesis van alle studenten; enzovoort. Sommige hogescholen betalen zelfs een gedeelte van het inschrijvingsgeld terug. Hierbij kan men zich afvragen in hoeverre dit nog wel legaal is.

In een aantal gevallen hebben de VZW's het geld besteed aan aankopen die niet onmiddellijk te maken hebben met een sociale noodzaak. Het gaat hier bijvoorbeeld om video- en dataprojecten. Die behoren gewoon tot de uitrusting van de hogescholen. Sommige VZW's bouwden met het geld een niet onaanzienlijk spaarpotje op voor - bijvoorbeeld - de aankoop van een studentenhuus. Mijns inziens zou het van meer visie getuigen indien die hogescholen een lokaal in hun eigen gebouwen zouden vrijmaken en het geld rechtstreeks aan de studenten zouden besteden. Er wordt nog steeds te weinig gewerkt met individuele dossiers of met echte sociale tussenkomsten. Er is nog te weinig algemene visie op het sociaal beleid. De eerste boekhoudkundige verslagen lieten in veel gevallen nog heel wat te wensen over.

Ik hoop dat de VZW's van de hogescholen de financiële middelen voortaan juist zullen gebruiken. Bij een eventuele uitbreiding van de middelen zullen we uiteraard rekening moeten houden met het feit dat de uitdagingen verschillend zijn per hogeschool. Een lineaire gelijkheid komt dus niet altijd overeen met een reële gelijkheid. Hogescholen in de nabijheid van een universiteit kunnen met die universiteit akkoorden afsluiten, bijvoorbeeld inzake maaltijdvoorzieningen, studentenartsen en sociale voorzieningen. Deze hogescholen kunnen

aldus veel goedkoper werken dan andere, meer geïsoleerde hogescholen.

In het huidige systeem gaat het bij de sociale toelagen over een totaalbedrag van 282 miljoen frank. Een volledige gelijkschakeling tussen hogescholen en universiteiten zou een verhoging meebrengen van 513 miljoen frank. Dit is dus zeker niet in één keer vrij te maken. Men zou dan de universiteiten benadelen, en zo nieuwe problemen scheppen.

Ik vat samen. Mijns inziens moeten de hogescholen de huidige financiële bijdrage beter aanwenden. Ze moeten niet denken dat ik niet op de hoogte ben van de huidige wantoestanden en misbruiken. Ik zal ook volgend jaar aan mijn commissarissen vragen om een analyse te maken van het aanwenden van de financiële bijdrage in de sociale sector. Ik zal hun ook vragen of er in boekhoudkundig opzicht enige verbetering merkbaar is.

Als dit in orde is, zullen we een evolutie op gang moeten brengen, eventueel rekening houdend met een mogelijke samenwerking tussen hogescholen en universiteiten. Het uiteindelijke doel is uiteraard een gelijkwaardige behandeling van alle studenten in het hoger onderwijs.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, ik ben het uiteraard met u eens dat de hogescholen de financiële middelen moeten aanwenden voor de sociale doeleinden waarvoor ze zijn bestemd. U praat over een langzame evolutie in het gelijkschakelen van de middelen. Hoe lang denkt u dat dit zal duren ? Denkt u bijvoorbeeld aan een periode van ongeveer twintig jaar ?

Minister Luc Van den Bossche : Ik hoop dat het niet zo lang zal duren. Als de hogescholen snel leren om op een verantwoorde wijze met die middelen om te springen, is dat best mogelijk. Ik kan echter niet in de toekomst kijken. Waarschijnlijk zal het toch wel vijf tot tien jaar in beslag nemen.

De voorzitter : Mijnheer de minister, u beweert boudweg dat de hogescholen de middelen niet correct gebruiken. U geeft daarmee de indruk dat dit voor alle hogescholen geldt. Er zullen toch ook wel hogescholen zijn die de middelen wel correct aanwenden ?

Minister Luc Van den Bossche : Uiteraard.

De voorzitter : Waarschijnlijk zullen ook de universiteiten de financiële bijdrage niet altijd op een correcte manier aanwenden ?

Minister Luc Van den Bossche : De universiteiten worden natuurlijk al jaren gecontroleerd door de regeringscommissarissen. Daar heeft in de loop der jaren een uitzuivering plaatsgevonden. Er zijn wel verschillen in visie. Sommige universiteiten bieden bepaalde gedeelten van hun sociale infrastructuur aan zonder onderscheid des persoons. Er zijn universiteiten die hun maaltijdfunctie tegen dezelfde prijs aan alle studenten aanbieden. Andere universiteiten maken een prijsonderscheid naargelang het gaat om bursalen, quasi-bursalen of niet-bursalen. Dat is uiteraard een duidelijk beleidsverschil. De controles zijn echter vrij scherp.

Er is ook een discussie geweest over de vraag of het verdedigbaar was dat subsidies uit de sociale sector aan studentenverenigingen worden gegeven.

Ik heb op dat vlak altijd een genuanceerd standpunt ingenomen. Dit is inderdaad aanvaardbaar voor zover het gaat om studentenverenigingen die zich bezighouden met de belangenverdediging van de studenten of met politiek of cultuur. Waar ik wel tegen ben, is dat men subsidies zou geven aan verenigingen die zich alleen maar bezighouden met gezelligheid, het stimuleren van het drankverbruik en het aanleren van een bepaalde liederencyclus, alhoewel ik op zich geen bezwaren heb tegen dit soort clubs.

De heer Chris Vandenbroeke : Sociabiliteit is ook belangrijk.

Minister Luc Van den Bossche : Ja, maar daar zijn de sociale toelagen niet voor bestemd.

Aan de universiteiten zijn deze discussies in de loop der jaren opgelost. Het probleem was dat sommigen moeilijk met die subsidies konden omgaan. Ik heb zelf enkele keren de VZW van de sociale voorzieningen geld laten terugvorderen van een hogeschool. Het ging evenwel om een beperkt aantal voorvallen. Ik ben daarin niet zeer streng geweest, tenzij het echt handelde om een te flagrant foutief aanwenden van middelen.

Ik denk dat we enkele jaren nodig zullen hebben om een echt goede positionering in dat landschap te bereiken. Ik vind dit vrij logisch, en daarom heb ik er publiek nooit iets over gezegd. Het principe mag niet worden gehypothekeerd of negatieve connotaties krijgen omwille van de moeilijkheden die sommigen in het begin hadden. Maar die moei-

lijkheden zetten wel een rem op de verdere vooruitgang. Ik moet aan de regering kunnen zeggen dat dit geld door de begunstigden al voor 95 procent correct is aangewend, om vervolgens een eerste stap te zetten. Als de verslagen dit jaar eenduidig zijn, moeten we in 1998 of 1999 op zijn minst een stap vooruit zetten. Men moet dit niet voor zich uit blijven schuiven.

De heer Pieter Huybrechts : Bent u bereid om het nodige te ondernemen met oog op een regularisatie, eenmaal de gelden goed worden aangewend ?

Minister Luc Van den Bossche : Inderdaad.

De voorzitter : De heer Swinnen heeft het woord.

De heer René Swinnen : Wat de minister zegt, is heel belangrijk. De wijze waarop die gelden worden aangewend, roept immers vragen op. Telkens zo een discussie zich voordoet, krijgen we voor de voeten geschoven dat niet iedereen gelijk wordt behandeld. We beschikken niet over argumenten om dat te ontkrachten.

Ik pleit hier niet voor een stigmatisatie van individuele hogescholen. We zouden echter een aantal gegevens moeten hebben over de manier waarop die gelden op dit ogenblik worden aangewend. Anderzijds krijgen we reacties van hogeschoolstudenten, die beweren dat het in de universiteiten ook niet allemaal koek en ei is. De voorzitter heeft hier al op gewezen. We ondergaan die uitspraak, want we kunnen geen enkele vorm van argumentatie aanhalen. Bestaan er gegevens waarop we zo een argumentatie kunnen baseren ?

Minister Luc Van den Bossche : Een probleem dat ik hier niet heb willen aanhalen, is dat van de aanwending van de inschrijvingsgelden. In de universiteiten geschiedt die zeer duidelijk en klaar. Het geld worden rechtstreeks of onrechtstreeks ten voordele van de studenten aangewend. Het is dan ook duidelijk welk deel van de inschrijvingsgelden wordt overgedragen naar de sociale sector. In de meeste HOBU-instellingen is dit nog altijd onduidelijk. Daar werkt men nog altijd met vergezochte interpretaties over onrechtstreekse voordelen voor de student.

Dit komt omdat de hogescholen nog niet de juiste gewoonte hebben. Vroeger deed men met de inschrijvingsgelden wat men wou. Nu is er een decretale bepaling gekomen, die aan de universiteiten wel degelijk enige ruimte laat. Er staat dus niet in dat de inschrijvingsgelden globaal moeten worden overgedragen aan de sociale sector, maar wel

Van den Bossche

dat de aanwending steeds in functie daarvan moet staan. Maar een instelling kan bijvoorbeeld infrastructuur aankopen en dan zeggen dat die aankoop ten gunste van de studenten komt. Zoiets is natuurlijk niet de bedoeling. Daar zal nog een uitzuivering moeten komen; er moet nog een bepaalde cultuur worden aangekweekt.

Wat ik kwalijk neem aan degenen die me om de twee seconden met groot kabaal ongelijkheid verwijten, is dat er vroeger pas echt ongelijkheid was. Toen hadden ze niks. Als ze heibel maken, doen ze dat aan het verkeerde adres. Maar misschien komt dat omdat ze voor het overige niets hebben om over te protesteren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Chris Vandebroeke tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken over de invulling van de universitaire ruimte Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is interpellatie van de heer Vandebroeke tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken over de invulling van de universitaire ruimte Vlaanderen.

De heer Vandebroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandebroeke : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal kort zijn. Ik heb immers begrepen dat de meesten onder u in tijdnood zitten vanwege de drukke commissieagenda. Ook de minister zou in tijdnood zitten. Het feit dat ik kort zal zijn, betekent echter niet dat de vraag minder belangrijk zou zijn. Uit mijn laatste Duits heb ik begrepen dat in de Beschränkung inderdaad glasheldere antwoorden kunnen worden gegeven.

Ik ben heel blij dat ik dit interpellatieverzoek mag voorleggen. Ik had bij het neerpennen immers een beetje angst dat het zou worden afgewezen, omdat de vraag nogal intentioneel is. Maar ik vermoed dat, naast de intenties van de minister, er op dit gebied ook veel contacten zijn. Als die er al niet met de VLOR zouden zijn, dan wel met de VLIR of met erector Dillemans. Het gaat dus niet om

de intentie, maar om het uittekenen van een beleidsvisie.

Daarom hoop ik dat de minister kort en goed, in een glashelder antwoord, zal uittekenen hoe het hoger onderwijs, en meer bepaald het universitair onderwijs, er zal uitzien. Er blijkt immers enige nervositeit te ontstaan rond het creëren van een universitaire ruimte Vlaanderen. Die ruimte werd voor het eerst omschreven door de minister bij de begrotingsbesprekingen van 1995.

Collega's, u weet dat sinds het begin van vorige legislatuur een gevleugelde uitspraak bestaat : sire, geef me honderd dagen. Mijnheer de minister, sinds de begrotingsbesprekingen van 1995 hebt u al vijfhonderd dagen gekregen.

Eind februari, begin maart was er manifeste nervositeit bij een van onze universitaire instellingen, met name de Universiteit van Antwerpen. De UA weet dat ze gaat fusioneren en vreest daarom voor haar manoeuvreerruimte. De UA wenst dat rapport in te kijken om te weten wat er in de toekomst nog mogelijk is. Ik zie inderdaad pogingen om in de diepte aan de universitaire ruimte in Vlaanderen te werken. In het oosten van ons land denkt men na over een andere fusie, namelijk die tussen de LUC en de universiteit van Maastricht.

Is het correct, mijnheer de minister, dat er wrijvingen bestaan tussen de universitaire instellingen over het rapport van erector Dielemans ? Klopt het dat sommige instellingen of sommige personen druk uitoefenen om dit uit te stellen ? Sommigen vragen ook om minstens een tweede visitatiecommissie. De visitatiecommissies spreiden hun werk over vijf jaar. Dat wordt dan toch een verkapt vorm van uitstel ? Kunt u ons een deadline geven ?

In mijn naïviteit, mijnheer de minister, hoop ik dat u iets meer laat zien dan het achterste van uw tong.

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche : De opdracht aan erector Dielemans, als bijzonder commissaris tot mobilisatie van het universitair onderwijs, is volop aan de gang. Ik heb zowel schriftelijk als mondeling contact met erector Dielemans. We kunnen op dit moment uiteraard nog niet over een eindverslag spreken. Ik kom daar straks op terug.

Uit onze contacten blijkt dat de krachtlijnen en zelfs bepaalde details steeds duidelijker worden. Ik merk dat een en ander aanleiding heeft gegeven

Van den Bossche

tot nervositeit. Ik denk niet dat de UA of de UCA of wie dan ook dat heeft gestimuleerd. De zenuwachtigheid situeert zich eerder bij de grote universiteiten, onder leiding van een van hen, waarbij er gepoogd wordt een soort van waakzaamheidscomité op te richten.

Of dit de sfeer in de instellingen beïnvloedt, weet ik niet zeker. De VLIR is altijd uitgegaan van het idee : we houden een beetje van elkaar maar niet te veel. Dat is ook vandaag nog het geval. Zolang er over de principes in abstracto wordt gediscussieerd, wordt de VLIR door een soort intellectuele golf overspoeld. Er ontstaat een soort unanimiteit over het denken - ik laat in het midden of dat dan postmodern of modern is. Zodra een onverlaat, het weze dan een minister, nadat zijn ideeëngoed in abstracto werd goedgekeurd, overgaat tot een vertaling in concreto, komt de kat op de koord. Dat is de traditie bij de VLIR. Ik geef wel toe dat de animositeit nu wel is aangezwengeld door een van de grote universiteiten.

Eindconclusies zijn er dus nog niet. Van verdaging kan evenmin sprake zijn, de werkzaamheden gaan onverminderd door. De contacten met erector Dillemans laten de mogelijkheid open om verder te praten. Dat kan in het najaar of tijdens de jaarlijkse juli-bijeenkomst aan zee. We zullen dan beiden onze principes en ideeën over de universitaire ruimte in Vlaanderen uiteenzetten. Verder zullen we het over een tiental concrete - maar marginale - dossiers hebben. Men mag overigens steeds een nieuwe stap in het denkproces over de universitaire ruimte verwachten.

De enige juiste benaderingswijze van de discussie over de Vlaamse universiteiten bestaat er in te vertrekken van de universitaire ruimte in Vlaanderen. Kwaliteit is daarbij zowat de voornaamste zorg. In verband met de frequentie van die kwaliteit moeten we rekening houden met onze beperking qua middelen en qua intellect. Ik verkies nog steeds de onderwijs- en onderzoeksfunctie samen te voegen. Onderzoek gebeurt meer en meer in functie van grote teams en niet meer in functie van individuen. In die zin zijn de structurele discussies veel minder belangrijk geworden.

In Antwerpen legt de ene rector meer luciditeit aan de dag dan de andere bij de voorbereiding van de toekomst. Eén rector volgt een duidelijk herkenbare politieke lijn, alleen al bij het zoeken naar beschikbare gebouwen. Hij kiest daarbij voor de groepering van de gebouwen van gelijksoortige

richtingen. Voor degenen die Antwerpen willen integreren binnen de grote universiteiten, is dat politiek gezien een cruciale stap. In principe is de keuze van een gebouw een apolitieke keuze.

Er zit een bewust idee achter om bepaalde delen van de universiteit in de nabijheid van de drie bestaande universiteiten te vestigen. Dat kan ik alleen maar toejuichen. Het toont aan dat daar iemand met een visie werkt. Het is duidelijk dat dezelfde rector zich realiseert dat het dubbel aanbieden van de opleiding Economie in Antwerpen een rem is op elk nieuw denken. Op dat punt wil hij de discussie ook intramuraal vooruit helpen. Er is echter geen druk om het rapport Dillemans perse te ontvangen. Integendeel, de universiteiten realiseren zelf vaak belangrijk dingen, los van de druk van een minister of een bepaald verslag.

Blijkbaar is een gelijkaardig initiatief genomen in Limburg. Maar daar is na een allereerste gesprek weer alles stilgevallen. Nu is men opnieuw rond de tafel gaan zitten. Ik heb altijd gezegd dat professor Martens, de rector van het LUC, een uitermate fair man is. Ook nu heeft hij zich fair gedragen : van in het begin was ik ingelicht. We hebben openlijk mijn mening besproken over het nut van dergelijke onderhandelingen. Ik heb toen gezegd dat ze nuttig kunnen zijn indien erin wordt gestreefd naar een gepaste structurele oplossing, waarin evolutie mogelijk is. Een voorbeeld is de oplossing die in Antwerpen werd gevonden en die tijdens de vorige legislatuur in een decreet werd geconsacreerd. Het is logisch dat wie iets wil bereiken, zich niet kan blijven beperken tot losse liefdesverklaringen. Er moet op zijn minst een evolutief verband worden gezocht. Dat realiseer je echter niet meteen.

Elke inhoudelijke discussie over het studieaanbod zal er trouwens toe moeten leiden dat op voorhand dubbels verdwijnen. Bovendien mag er geen enclave van dubbeldiplomering ontstaan in Maastricht en Hasselt, waarmee ik bedoel dat je alleen daar die twee diploma's zou kunnen behalen en in de rest van Vlaanderen niet. Neen, dit hoort thuis in de gelijkwaardigheidsdiscussie over de diploma's tussen Vlaanderen en Nederland. Ik wil er meteen aan toevoegen dat dat voor mij een van de belangrijke punten is van Gent 4.

We hebben er alle belang bij om naast de universitaire ruimte Vlaanderen ook na te denken over een universitaire ruimte Nederland-Vlaanderen. Dat is trouwens de fameuze opdracht van de gemengde groep van vier, waar zowel erector Dillemans als erector Demeyer voor mij in zetelen. Dat verslag

Van den Bossche

zal binnenkort waarschijnlijk af zijn. Dan zal ik het u onmiddellijk ter beschikking stellen.

Ik heb zo duidelijk mogelijk op de vragen geantwoord, zelfs met details over bepaalde gesprekken. Ik heb daar geen problemen mee omdat ik politiek geacht ben om mijn mening, die ik daar heb geuit, ook hier naar voren te brengen opdat u daarop kunt reageren.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Ik wil twee dingen opmerken. Ten eerste gaan die gesprekken inderdaad rustig door. Ook ik verkies een rustig opbouwen boven een bruuskeren. Maar ik begrijp ook dat nooit een terminus is vooropgesteld.

Bovendien kennen we allemaal de teksten waarin staat dat de wijzen uit het oosten komen. U doet er inderdaad goed aan te verwijzen naar het Limburgse denkkader. U zult me weliswaar niet horen spreken van een Grootnederlandse gedachte, maar de ambitie is wel om het zeer groot te zien bij de rustige uitbouw van deze visie.

Minister Luc Van den Bossche : Veel hangt ook af van hoe men het aan Nederlandse kant ziet. Ik heb met mijn ambtgenoot Ritzen gesproken. Op zijn vraag ontvang ik morgenmiddag erector Cohen onder vier ogen. Vanuit Nederlandse hoek zal ik zo waarschijnlijk meer details krijgen over hoe de zaken daar liggen. Ik vermoed dat dat de reden is waarom hij mij alleen wil zien, en niet zoals ik had voorgesteld, in het gezelschap van de directeur-generaal van de administratie. Zo kan hij beter worden ingelicht over welke problemen er zijn.

De heer Chris Vandenbroeke : Ziet u die aanzet ook in Nederland ?

Minister Luc Van den Bossche : Ja en nee. In Nederland wordt dit idee duidelijk door mijn ambtgenoot aangedragen. Erector Cohen, die staatssecretaris is geweest in de vorige Nederlandse legislatuur, steunt het al even expliciet.

Inmiddels heeft zich tussen de eerste en de tweede reeks gesprekken een nieuw feit voorgedaan. De Nederlandse overheid heeft voor de programmatie een aantal gestes gedaan ten aanzien van Maastricht. Daardoor is de interesse van Maastricht gedaald. De interesse blijft wel bestaan omdat in de toekomst de uitbouw van een faculteit Geneeskunde kwalitatief niet mogelijk is zonder in de onmiddellijke nabijheid een faculteit bij te scheppen. Daarin precies schuilt de aantrekkingskracht van het LUC op Maastricht. Indien Maastricht van de Nederlandse overheid zelf een faculteit Wetenschappen zou krijgen, dan zal de interesse er verminderen en zal zeker de voorwaarde dat de dubbels verdwijnen, veel moeilijker uitvoerbaar worden. Maar ik weet niet of dat zal gebeuren. Dan resumeert de interesse van Nederland zich op het intranationale, wat wel een primeur zou zijn voor Europa.

Ik heb in deze commissie al eerder gezegd dat ik dit een passionerend idee vind in het kader van het Europa dat we aan het vormen zijn. We moeten echter rekening houden met de taal, met de culturen, en met het feit dat de twee Limburgen sociologisch, historisch en sociaal-economisch een geheel vormen. Het is bijna het typevoorbeeld waar zo een samenwerking zou kunnen lukken. Het moet wel passen in de Pax Universitas, die in 1991 meizaam is afgesloten door wijlen minister Coens. Het moet tevens te rijmen zijn met het beleid dat wij gestalte willen geven.

Een van de handicaps is het probleem dat Nederland weliswaar aanvaardt dat nogal wat Nederlandse studenten hier studeren en dat ik dus een soort budgettaire last voor hen draag, maar dat ze daar niet graag over praten. Nederland is meestal nogal zuinig in dergelijke gesprekken. Dat weegt een beetje op andere dingen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 15.18 uur.*
